

UZASADNIENIE

Powódka A. K. pozwem z dnia 03 lutego 2016 r. skierowanym przeciwko pozwanym E. P. oraz W. H. wspólnikom spółki cywilnej Centrum (...) s.c. w G. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powódki: kwoty 6.799,80 zł brutto tytułem niewypłaconego ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za 2014 r. w wymiarze 42 dni, kwoty 292,30 zł netto tytułem zaległej kwoty wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy w związku z przebywaniem na zwolnieniu chorobowym z tytułu ciąży należnego za okres 01-08 grudnia 2015 r., kwoty 1.535,52 zł brutto tytułem odszkodowania za niezachowanie dwutygodniowego okresu wypowiedzenia umowy o pracę oraz zobowiązanie pozwanych do wydania powódce prawidłowo sporządzonego świadectwa pracy, które w szczególności będzie określało ilość niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego i sposób jego rozliczenia.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że była zatrudniona przez pozwanych na okres próbny w okresie od dnia 10 lutego 2014 r. do dnia 30 kwietnia 2014 r. w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku fizjoterapeuty za wynagrodzeniem 1.630,00 zł brutto, na czas określony w okresie od dnia 01 maja 2014 r. do dnia 30 kwietnia 2016 r. w wymiarze 3/4 etatu za wynagrodzeniem 2.344,51 zł brutto, a następnie mocą porozumienia stron z 02 czerwca 2014 r. w wymiarze pełnego etatu za wynagrodzeniem 3.400,00 zł brutto. W trakcie zatrudnienia powódka zaszła w ciążę, przebywała na zwolnieniu lekarskim, a następnie do dnia 26 listopada 2015 r. na urlopie macierzyńskim. Od dnia 27 listopada 2015 r. powódka ponownie przebywała na zwolnieniu lekarskim z tytułu drugiej ciąży, którą w dniu 23 grudnia 2015 r. poroniła. W trakcie przebywania powódki na zwolnieniu lekarskim pracodawca zakończył byt prawny wobec wystąpienia ze spółki jednego z dwóch wspólników i uległa rozwiązaniu w dniu 08 grudnia 2015 r. Tego samego dnia wszyscy pracownicy z wyjątkiem powódki otrzymali wypowiedzenia umowy o pracę za porozumieniem stron, które przyjęli i w tym samym terminie zawarli nowe umowy o pracę z jednym z pozwanych byłych wspólników rozwiązanej spółki (...), która kontynuuje działalność gospodarczą. W związku z szeregiem naruszeń praw pracowniczych, jakich dopuścił się pracodawca, powódka w dniu 11 stycznia 2015 r. złożyła skargę do Okręgowego Inspektoratu Pracy w G. z wnioskiem o wszczęcie kontroli i dokonanie oceny prawidłowości postępowania pracodawcy. W dniu 13 stycznia 2016 r. powódka zwróciła się do pozwanych z pisemną informacją o błędnie wystawionym świadectwie pracy, wnosząc o jego sprostowanie oraz ponownie poinformowała o obowiązku dostarczenia druku Z3 i zwolnienia lekarskiego do ZUS. Ponownie, pismem z dnia 22 stycznia 2016 r. powódka wezwała do zapłaty przysługujących jej, w związku z rozwiązaniem stosunku pracy należności wraz z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy. W odpowiedzi na wezwanie powódki pozwana E. P. zadeklarowała gotowość uregulowania części należności dochodzonych przez powódkę, jednakże w kwocie nie wyższej niż 1/2 dochodzonych należności. W ocenie pozwanej E. P. jest ona zobowiązana do ponoszenia jedynie połowy zobowiązań wobec okoliczności, że doszło do rozwiązania umowy spółki, która była pracodawcą powódki. Mimo deklaracji pozwana nie uregulowała dochodzonych należności w żadnej części. Powódka stwierdziła, że w jej ocenie okoliczność, że spółka cywilna, która była jej pracodawcą uległa rozwiązaniu nie powoduje podziału zobowiązań spółki wynikających z umowy o pracę zawartej ze spółką przed datą jej rozwiązania, a odpowiedzialność byłych wspólników ma nadal charakter odpowiedzialności solidarnej. Powódka wskazała, że solidarna odpowiedzialność pozwanych wynika z art. 865 k.c., przy czym przepisy nie regulują kwestii zmiany charakteru odpowiedzialności wspólników spółki cywilnej po jej rozwiązaniu. Odpowiedzialność wspólnika majątkiem indywidualnym za zobowiązania powstałe w czasie jego członkostwa w spółce trwa natomiast nadal mimo rozwiązania spółki. Powódka dodała, że według jej wiedzy majątek spółki cywilnej został podzielony między wspólników, a zatem zasadnym jest przyjęcie osobistej odpowiedzialności wspólników z ich majątków indywidualnych. Powódka wskazała nadto, że jako podstawę rozwiązania stosunku pracy wskazano porozumienie stron zawarte na wniosek pozwanego w związku z rozwiązaniem pracodawcy, podczas gdy faktyczną przyczyną rozwiązania umowy o pracę było wypowiedzenie dokonane przez pracodawcę. Pozwani nie prowadzili z powódką żadnych rozmów dotyczących ustalenia sposobu rozwiązania stosunku pracy. Powódka wskazała, że o fakcie rozwiązania spółki została poinformowana w dniu 28 grudnia 2015 r. kiedy pozwana E. P. skierowała powódkę bezpośrednio do ZUS celem złożenia przez powódkę osobiście dalszych zwolnień lekarskich. Mimo poinformowania o rozwiązaniu spółki powódka nie otrzymała wypowiedzenia umowy o pracę. Powódka

nadmieniła, że pozwani zwlekali z dostarczeniem do ZUS druku Z3 i zwolnienia lekarskiego obejmującego okres od dnia 27 listopada 2015 r. do dnia 22 grudnia 2015 r., co nastąpiło według wiedzy powódki dopiero w dniu 18 stycznia 2016 r. i spowodowało znaczne opóźnienie w podjęciu przez ZUS procedury wypłaty świadczenia chorobowego oraz świadczenia z tytułu urlopu macierzyńskiego. Dnia 11 stycznia 2016 r. powódce doręczono zostało wypowiedzenie umowy o pracę wraz z nieprawidłowo sporządzonym świadectwem pracy. Mimo wniosków powódki świadectwo to nie zostało prawidłowo skorygowane. Do dnia złożenia pozwu, powódce nie wypłacono również kwoty ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w kwocie 6.799,80 zł oraz części wynagrodzenia za okres 01-08 grudnia 2015 r. niezdolności do pracy. Powódka zakwestionowała możliwość zastosowania przez pracodawcę skróconego okresu wypowiedzenia na podstawie art. 36¹ k.p. i wskazała, że zastosowanie w sprawie znajdzie art. 41¹ § 2 k.p., zgodnie z którym, w razie ogłoszenia likwidacji pracodawcy, umowa o pracę zawarta na czas określony, może być rozwiązana przez każdą ze stron, za dwutygodniowym okresem wypowiedzenia. W związku z doręczeniem powódce wypowiedzenia umowy o pracę w dniu 11 stycznia 2016 r. do rozwiązania stosunku pracy, zgodnie z art. 30 § 2¹ k.p. doszło po upływie dwutygodniowego okresu wypowiedzenia, czyli w dniu 30 stycznia 2016 r. Wobec tego zasadne jest również dochodzenie przez powódkę kwoty 1.535,52 zł brutto tytułem wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

W odpowiedzi na pozew pozwana E. P. wniosła o oddalenie powództwa w części dotyczącej jej osoby i określenie odpowiedzialności pozwanych osobiście, w częściach ułamkowych po 1/2 zamiast odpowiedzialności solidarnej.

W uzasadnieniu pozwana E. P. wskazała, że nie kwestionuje roszczenia powódki i ze swojej strony zrobiła wszystko, aby w miarę swoich możliwości uczynić im zadość, mimo wielkich trudności i długów, jakie pozostawiła po sobie spółka przez działanie na jej szkodę byłego współnika W. H.. Powyższe zachowanie współnika było przyczyną wystąpienia pozwanej ze spółki i tym samym rozwiązania spółki. Pozwana E. P. wskazała, że wielkim wysiłkiem i kosztem wyrzeczeń spłaciła zobowiązanie wobec powódki w wymiarze 1/2 roszczenia wobec spółki, gdyż taki był jej udział w spółce. Pozwana wskazała, że odbyła spotkanie z powódką, na którym zobowiązała się z własnej nieprzymuszonej woli do spłaty połowy roszczenia do dnia 01 kwietnia 2016 r. Wskazała, że jest jej przykro, że nie dotrzymała tego terminu, ale czekała na decyzję kredytową w sprawie pożyczki, z której mogła spłacić powódkę. Dodała, że jej obecna sytuacja finansowa jest tragiczna, a nowo otworzona firma ciągle ma jeszcze straty w bieżącej działalności. Pozwana wskazała, że do dnia 14 kwietnia 2016 r. wykonała przelewy na konto powódki na łączną kwotę 3.021,38 zł oraz zapłaciła wcześniej kwotę 293 zł z tytułu wynagrodzenia chorobowego za okres 01-22 grudnia 2015 r. Pozwana wskazała, że o fakcie wpłaty poinformowała powódkę mailowo z przeprosinami za opóźnienie i wyjaśnieniami przyczyn opóźnienia. Pozwana zaznaczyła, że wszelkie problemy finansowe pojawiły się po rozwiązaniu spółki. Co do opóźnień, czy błędów w świadectwie pracy, na swoją obronę pozwana przywołała fakt, że sprawami kadrowo-płacowymi od początku spółki zajmowała się Kancelaria (...) z G.. Pozwana E. P. stwierdziła, że była przekonana, iż powódkę o rozwiązaniu spółki i umowy o pracę poinformuje były współnik W. H., gdyż tak wynikało z ostatniej z nim rozmowy jaką pozwana miała w dniu rozwiązania spółki. Pozwana wskazała, że jej współnik zostawił po sobie ogromny bałagan i kłopoty finansowe, które spadają na nią. Pozwana wskazała, że do dziś nie dokonano podziału majątku spółki, gdyż w 3/4 został on bezprawnie przejęty przez byłego współnika i jest przechowywany w nieznanym jej miejscu. Pozwana dodała, że były współnik W. H. jest osobą majątną. Pozwana wskazała również, iż w jej ocenie powódka nie zachowała się wobec pracodawcy w sposób właściwy, gdyż w dniu 02 czerwca 2014 r. otrzymała aneks do umowy o pracę zwiększający wymiar etatu do pełnego etatu, a już kilka dni później poinformowała, że jest w ciąży i udała się na zwolnienie lekarskie. Konieczne było w tej sytuacji znalezienie kogoś na miejsce powódki w krótkim czasie, co nie było łatwym zadaniem.

W piśmie procesowym z dnia 19 lutego 2016 r. powódka cofnęła roszczenie z tytułu odszkodowania za niezachowanie dwutygodniowego okresu wypowiedzenia umowy o pracę w kwocie 1.535,52 zł brutto. /k. 30/

Postanowieniem z dnia 25 lutego 2016 r. Sąd umorzył postępowanie w zakresie roszczenia o odszkodowanie. /k. 40/

W piśmie procesowym dnia 20 maja 2016 roku powódka A. K. wskazała, że w związku z uregulowaniem części kwoty w wysokości 3021,38 złotych przez pozwaną E. P. kwota do zapłaty ulega zmniejszeniu. Powódka podała, że zgodnie

ze stanowiskiem Inspekcji Pracy ekwiwalent za urlop wypoczynkowy za rok 2014 wynosi 16 dni, za rok 2015 – 26 dni, za rok 2016 - 3 dni i wskazała kwoty żądane z tego tytułu.

/pismo powódki z dnia 20 maja 2016 roku karta 117/

W piśmie procesowym z dnia 09 czerwca 2016 r. powódka wskazała, że w związku z zapłatą przez pozwaną E. P. kwoty 3.021,23 zł netto cofa pozew w zakresie roszczenia o ekwiwalent pieniężny ponad kwotę 1.783,08 zł netto. /k. 137/

Postanowieniem z dnia 15 czerwca 2016 r. Sąd zwolnił pozwaną E. P. od kosztów sądowych w całości. /k. 147/

W piśmie z dnia 05 lipca 2016 r. pozwana E. P. nie wyraziła zgody na cofnięcie pozwu przez powódkę co do kwoty 3.021,23 zł netto. /k. 161/

Na rozprawie w dniu 09 sierpnia 2016 r. powódka cofnęła roszczenie o sprostowanie świadectwa pracy, a współpozwaną wyraziła na to cofnięcie zgodę. Powódka cofnęła również pozew ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 3.021,38 zł netto. Powódka wskazała, że kwoty uzyskiwane od pozwanej zaliczała tak, jak było to wskazane w przelewach, a przelew z dnia 14 kwietnia 2016 r. na kwotę 396,46 zł na wynagrodzenie chorobowe oraz w pozostałej części na ekwiwalent urlopowy. Powódka oświadczyła, że w niniejszym postępowaniu domaga się zasądzenia solidarnie od pozwanych kwoty 1.783,08 zł.

Pozwana E. P. oświadczyła również, że wyraża zgodę na cofnięcie przez powódkę pozwu w zakresie kwoty 293,00 zł. W. H. na rozprawie w dniu 9 sierpnia 2016 roku wyraził zgodę na cofnięcie częściowe pozwu przez powódkę.

/protokół k. 177/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka A. K. była zatrudniona w Klinice (...) s.c., której współnikami byli pozwaną E. P. i W. H.. Każdy ze współników posiadał 50 % udziałów w spółce. Zgodnie z § 10 umowy spółki za zobowiązania spółki wobec osób trzecich wspólnicy odpowiadają solidarnie całym majątkiem, z tym że przysługuje im wzajemnie regres w stosunku posiadanych udziałów. Strony były związane umową o pracę na okres próbny zawartą na okres od dnia 10 lutego 2014 r. do dnia 30 kwietnia 2014 r. w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku fizjoterapeuty za wynagrodzeniem 1.630,00 zł brutto, a następnie umową o pracę na czas określony od dnia 01 maja 2014 r. do dnia 30 kwietnia 2016 r. w wymiarze 3/4 etatu za wynagrodzeniem 2.344,51 zł brutto. W dniu 02 czerwca 2014 r. strony zawarły aneks do umowy o pracę zwiększający wymiar etatu powódki do pełnego etatu, a jej wynagrodzenie do kwoty 3.400,00 zł brutto.

/Dowód: umowy o pracę akta osobowe k. B1/1, B4/1, aneks do umowy o pracę akta osobowe k. B5/1, wydruk z (...) k. 35-38, umowa spółki k. 83-86, uchwały k. 87-88/

W trakcie zatrudnienia powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim w okresie od 30 czerwca 2014 r. do 27 listopada 2014 r., następnie na urlopie macierzyńskim w okresie od 28 listopada 2014 r. do 26 listopada 2015 r., na zwolnieniu lekarskim od dnia 27 listopada 2015 r. do dnia 22 grudnia 2015 r. i ponownie na urlopie macierzyńskim od dnia 23 grudnia 2015 r. do dnia 30 stycznia 2016 r. W trakcie przebywania powódki na zwolnieniu lekarskim, w dniu 08 grudnia 2015 r. spółka uległa rozwiązaniu wobec wystąpienia ze spółki jednego z dwóch współników.

/Dowód: świadectwo pracy k. 79-80, informacja z GUS k. 82, okoliczności niesporne/

W dniu 11 stycznia 2016 r. pozwana E. P. poinformowała powódkę, że z uwagi na wystąpienie jednego ze współników ze spółki Centrum (...) s.c. w dniu 08 grudnia 2015 r. spółka przestała istnieć. Pozwana E. P. wskazała, że w tych okolicznościach jest zmuszona wypowiedzieć obowiązującą pomiędzy stronami umowę o pracę. Z wypowiedzeniem umowy o pracę doręczone zostało powódce nieprawidłowo sporządzone świadectwo pracy. Mimo wniosków powódki świadectwo to do dnia wytoczenia powództwa nie zostało prawidłowo skorygowane.

/Dowód: pismo k. 12, świadectwo pracy k. 10-11, dowód doręczenia k. 13, okoliczności niesporne/

Powódka wniosła również o wypłatę ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wymiarze 42 dni, wynagrodzenia chorobowego oraz odszkodowania za niezachowanie okresu wypowiedzenia. W dniu 11 stycznia 2016 r. powódka złożyła nadto skargę na pracodawcę do Państwowej Inspekcji Pracy. Kontrola przeprowadzona przez Państwową Inspekcję Pracy potwierdziła nieprawidłowości w wypłacaniu świadczeń ze stosunku pracy przez pracodawcę. W dniu 14 stycznia 2016 r. pozwana E. P. wypłaciła powódce kwotę 293,00 zł tytułem wynagrodzenia chorobowego, wskazując, że jest to połowa kwoty przypadająca na byłego wspólnika Kliniki (...) s.c. Wynagrodzenie chorobowe w pozostałym zakresie zostało wypłacone przez ZUS.

/Dowód: pisma k. 14, 18, skarga k. 8-9, pismo z PIP k. 118-119, potwierdzenie przelewu k. 123, okoliczności niesporne/

W dniu 27 stycznia 2016 r. pozwana E. P. zobowiązała się do zapłaty na rzecz powódki do dnia 01 kwietnia 2016 r. 50 % kwoty należnego ekwiwalentu za urlop oraz 50 % kwoty wynikającej z rozliczenia wynagrodzenia za dwutygodniowy okres wypowiedzenia umowy o pracę. Do dnia wniesienia pozwu pozwana nie wypłaciła żadnej z tych należności.

/Dowód: zobowiązanie k. 25/

W dniu 14 kwietnia 2016 r. pozwana E. P. wypłaciła powódce kwotę 2.419,79 zł tytułem ekwiwalentu za urlop za 2014 i 2015 r., wskazując, że jest to połowa kwoty przypadająca na byłego wspólnika Kliniki (...) s.c., kwotę 205,13 zł tytułem ekwiwalentu za urlop za 2016 r., wskazując, że jest to połowa kwoty przypadająca na byłego wspólnika Kliniki (...) s.c. oraz kwotę 396,46 zł tytułem wynagrodzenia chorobowego za okres 01-22 grudnia 2015 r., wskazując, że jest to połowa kwoty przypadająca na byłego wspólnika Kliniki (...) s.c. po odjęciu zapłaconej kwoty 293,00 zł oraz kwoty 41,04 zł stanowiącej różnicę między wypłaconą kwotą 354,00 zł a kwotą 312,96 zł. Łącznie w dniu 14 kwietnia 2016 r. pozwana wypłaciła powódce kwotę 3.021,38 zł netto.

/Dowód: potwierdzenia przelewów k. 95-97/

W miesiącu grudniu 2015 r. wynagrodzenie powódki wyniosło 1.461,36 zł netto.

/Dowód: zaświadczenie k. 81/

W toku procesu sądowego pozwana E. P. wystawiła powódce A. K. świadectwo pracy datowane na dzień 9 maja 2016 roku, w którym określona została data zakończenia stosunku pracy na dzień 30 stycznia 2016 roku.

/dowód: świadectwo pracy karta 79/.

Kwota należnego powódce, a nie wypłaconego w związku z ustaniem stosunku pracy ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy wynosi 1783,08 złotych netto.

/dowód: zeznania pozwanej E. P. k. 173 - 174 oraz zeznania pozwanego W. H. k. 174- 175/

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny dowodów:

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd na podstawie dowodów z dokumentów, w tym dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych powódki, a także dowodów z zeznań stron, tj. powódki A. K. oraz pozwanych E. P. i W. H..

Dowody z dokumentów zostały uznane przez Sąd za wiarygodne w całości, albowiem nie budziły one wątpliwości Sądu tak co do autentyczności, jak i twierdzeń w nich zawartych, a żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich mocy dowodowej.

Podobnie Sąd uznał jak wiarygodne zeznania stron postępowania w zakresie w jakim dotyczyły przedmiotu postępowania, albowiem były one spójne ze sobą wzajemnie i się uzupełniały. Należy podkreślić, że zeznania te co

do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy były koherentne, a cały stan faktyczny sprawy, w szczególności w zakresie kwoty pozostającej do zapłaty dla powódki z tytułu ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy nie był między stronami sporny.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie.

Należy wskazać, że strona pozwana nie kwestionowała zasadności roszczeń powódki, tak co do zasady jak i wysokości. Pozwani potwierdzili brak wypłaty na rzecz powódki kwoty 1783, 08 złotych netto z tytułu ekwiwalentu za urlop.

Ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy jest niewątpliwie świadczeniem z tytułu umowy o pracę. Zgodnie z art. 171 § 1 k.p. w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny. Zgodnie ze świadectwem pracy złożonym do akt sprawy datowanym na dzień 9 maja 2016 roku powódka nie wykorzystwała urlopu wypoczynkowego, w zatem prawo do urlopu wypoczynkowego w naturze przekształciło się w prawo do ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy. Z oświadczenia pozwanej E. P. z dnia 27 stycznia 2016 roku karta 94 wynika, że pozwana potwierdziła fakt braku wykorzystania przez powódkę urlopu wypoczynkowego za rok 2014 w ilości 16 dni oraz za rok 2015 w ilości 26 dni. Ponadto, wobec wystawienia w sposób prawidłowy świadectwa praca stwierdzić należało, że powódce nie wypłacono ekwiwalentu za urlop proporcjonalny za 2016 rok.

Łącznie kwota nieuiszczonego ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy powódce wynosiła kwotę 1783, 08 złotych netto, która była niesporna w niniejszej sprawie.

Odnośnie żądania pozwanej E. P. zasądzenia należności dochodzonych pozwem nie w sposób solidarny należy wskazać, że żądanie to pozbawione jest podstaw. Niniejsza sprawa jest sprawą z zakresu prawa pracy. Pracodawcą powódki nie jest spółka cywilna, ale wspólnicy tej spółki prowadzący działalność gospodarczą. Podobnie stroną postępowania, nawet gdyby spółka istniała, nie byłaby spółka jako taka, ale jej wspólnicy. Należy podkreślić, że umowa spółki cywilnej nie tworzy odrębnego podmiotu praw i obowiązków, ale stanowi jedynie ramy dla kooperacji wspólników celem osiągnięcia wspólnie określonego celu gospodarczego. Za zobowiązania powstałe w okresie trwania spółki wspólnicy odpowiadają solidarnie, o czym stanowi art. 864 k.c., który ma charakter bezwzględnie obowiązujący. Podobnie solidarna odpowiedzialność pozwanych wynika z § 10 umowy spółki. Zgodnie z jego treścią za zobowiązania spółki wobec osób trzecich wspólnicy odpowiadają solidarnie całym majątkiem, z tym że przysługuje im wzajemnie regres w stosunku posiadanych udziałów. Odpowiedzialność solidarna polega na tym, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (art. 366 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 369 kpc zobowiązanie jest solidarne jeżeli to wynika z ustawy lub z czynności prawnej. (...) spółki cywilnej po jej rozwiązaniu odpowiadają za jej zobowiązania solidarnie, co wynika z umowy spółki jak i z ustawy. Solidarność odpowiedzialności pozwanych jako pracodawców wynika z umowy i nie kończy się z momentem rozwiązania spółki, skoro pracodawcami nie jest i nie była spółka zaś wspólnicy. Powyższa konstatacja jest potwierdzona w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2014 roku w którym wskazano, że pracodawcą jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, a nie przedsiębiorstwo jako zespół zorganizowanych składników materialnych i niematerialnych /wyrok SN z dnia 29 października 2014 roku I PK 64/14/. Sąd orzekający wskazuje jednocześnie, że nawet wykreślenie osoby fizycznej z ewidencji działalności gospodarczej nie jest likwidacją pracodawcy w rozumieniu art. 41¹ kodeksu pracy przy czym likwidacja nie jest zdarzeniem powodującym wygaśnięcie umowy o pracę /porównaj wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 21 listopada 2013 roku III AUa 2079/12/. Zauważyć jednocześnie należy, że chociaż spółka formalnie zakończyła działalność w dniu 8 grudnia 2015 roku, to wykreślenie z numeru regon nastąpiło w dniu 29 marca 2016 roku, a zatem w chwili zakończenia pomiędzy stronami umowy o pracę działalność prowadzona przez wspólników istniała i prawo do ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy powódki powstało w tym czasie.

Fakt zapłacenia przez pozwaną E. P. ponad połowy dochodzonego przez powódkę roszczenia, nie zwalnia jej więc od odpowiedzialności względem powódki, pozwana może natomiast dochodzić roszczeń regresowych od W. H. na zasadzie określonej w umowie spółki. Należy podkreślić, że dla solidarnej odpowiedzialności przewidzianej przepisami Kodeksu cywilnego o spółce cywilnej nie ma znaczenia tytuł powstania zobowiązania, ale to, czy powstało ono w czasie trwania spółki w związku z prowadzeniem tej spółki. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie I ACa 1339/13: „Zobowiązaniami spółki w rozumieniu art. 864 k.c. są wszelkie zobowiązania, które powstały w czasie trwania spółki w związku z działaniami podejmowanymi dla osiągnięcia przez nią określonego w umowie celu gospodarczego. Tytuł powstania zobowiązania jest natomiast obojętny. Zobowiązania te mogą wynikać zarówno z umów zawartych przez współnika w ramach uprawnień wynikających z art. 866 k.c., jak i z czynów niedozwolonych, czy bezpodstawnego wzbogacenia.” Por. również wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 24 czerwca 2014 r. w sprawie III AUa 2196/13. Solidarna odpowiedzialność pozwanych za zobowiązania spółki wynikała zatem zarówno z ustawy, jak i z zawartej między umowy spółki.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, że przedmiotem niniejszego postępowania nie mógł być podział majątku spółki, a także stwierdzenie, czy został on dokonany ani kto majątek spółki przejął. Kwestie te z punktu widzenia niniejszego postępowania nie mają znaczenia skoro pracodawcami powódki do końca trwania stosunku pracy byli pozwani jako osoby prowadzące działalność gospodarczą zatrudniający pracowników na zasadach określonych w prowadzonej działalności. Przedmiotem rozpoznania niniejszej sprawy było wyłącznie roszczenie pracownicze, którego zasadności pozwani nie kwestionowali. Należy dodać, że nie stanowiło przeszkody dla wyrokowania okoliczność, że spółka cywilna uległa już rozwiązaniu. Jak wskazano wyżej, pracodawcą powódki nie była spółka jako taka, ale jej wspólnicy. Stwierdzić należy, że odpowiedzialność wspólników spółki cywilnej za zobowiązania pracownicze, w tym wynagrodzenia, ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, składki na ubezpieczenie społeczne ma charakter solidarny nawet po rozwiązaniu umowy spółki (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 21 listopada 2013 r. w sprawie III AUa 2079/12).

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że roszczenie dochodzone przez powódkę prawidłowo zostało oznaczone jako solidarne w odniesieniu do pracodawców powódki, skoro solidarność wspólników do końca trwania zatrudnienia pracowniczego wynikała z zawartej przez nich umowy spółki i nie została ona w żadnej mierze w czasie trwania stosunku pracy powódki zmieniona. Każda zmiana formy odpowiedzialności pracodawcy za zobowiązania wobec pracownika winna być pracownikowi zakomunikowana w drodze i w trybie wypowiedzenia zamieniającego, co nie miało miejsca w tej sprawie, a zatem podstawy odpowiedzialności pozwanych w stosunku do osoby trzeciej jaką jest powódka – pracownik pozostały takie same niezależnie od bytu prawnego wielostronnego zobowiązania łączącego wspólników jakimi jest spółka cywilna.

W tych okolicznościach Sąd na mocy art. 171 par 1 kp, w związku z art. 366 par 1 kc w zw. z art. 864 kodeksu cywilnego orzekł jak w punkcie I wyroku zasądzając na rzecz powódki od pozwanych w sposób solidarny niesporną należność z tytułu ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w kwocie niekwestionowanej wynoszącej 1783,08 złotych netto.

W punkcie II wyroku Sąd umorzył postępowanie w pozostałym zakresie, albowiem pozew w tym zakresie został skutecznie cofnięty w części za zgodą pozwanych, zaś w części ze zrzeczeniem się roszczenia, a co za tym idzie wyrokowanie w tym zakresie było bezprzedmiotowe. Umorzenie postępowania w wyroku dotyczyło wynagrodzenia chorobowego, sprostowania świadectwa pracy oraz roszczenia o ekwiwalent w wysokości przenoszącej zasądzoną w punkcie I wyroku kwotę 1.783,08 zł netto. Wcześniej, postanowieniem z dnia 25 lutego 2016 r. Sąd umorzył postępowanie w zakresie roszczenia o odszkodowanie.

W punkcie III wyroku Sąd orzekł o kosztach sądowych obciążając nimi wyłącznie pozwanego W. H., co wynikało z wcześniejszego zwolnienia pozwanej E. P. z obowiązku uiszczania kosztów sądowych w całości. Obliczona opłata sądowa od należności dochodzonej w sprawie wyniosła 90 złotych, gdyż stanowiła 5 % wartości przedmiotu sporu od kwoty zasądzonej od pozwanych, co wynika z art. 13 ustęp 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych /Dz. U z 2014 roku poz. 1025 ze zmianami/.

W punkcie IV wyroku Sąd nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 1.461,36 zł netto. Kwota ta wynika z zaświadczenia o zarobkach powódki przedstawionego przez pozwaną. Należy wskazać, że zgodnie z art. 477² § 1 k.p.c. zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nadaje wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

SSR Joanna Wojnicka -Blicharz

Sygn. akt IV P 53/16

ZARZĄDZENIE

G. dnia 2 września 2016 roku

1. Odnotować uzasadnienie w kontrolce;
2. Wszyć do akt sprawy
3. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanej;
4. Akta sprawy z wpływem lub za 21 dni.

SSR Joanna Wojnicka – Blicharz